

то наченва да се оживява помалко. Срѣщнаха ся двама старци—калугеры, съ торбы на гърбъ тѣ и ниско ны ся поклонихъ, като издумахъ: благословете!! „Пасе едно стадо отъ катъре съ голѣмы звѣнци, нѣ какъ пасе: стоятъ катъры тѣ, като статуи, съ овиснати главы и само машинално си мърдатъ онашки тѣ, и на тяхъ имъ мѣчно. На горъ тѣ, задъ трѣнаци тѣ, показаха ся на мѣста бѣли кѣщици распрѣснати тукъ тамъ, показана ся лозята и градины тѣ. . . Стана ми по леко; какъ то и да е, нѣ се ся забелѣзва животъ.

—Ето Естигменъ, глѣдайте. Каза ми кыраджія та.

Азъ съ любопытство ся втренчихъ на зданіята, кои сѣ открыхъ отъ прѣдѣ ми. Като вярвахъ приказъ тѣ на пѣтници тѣ за бѣдността на Св. Горскы тѣ мѣнастыри, азъ мисляхъ че ще видя някои жѣлкъ развалины, нѣ видѣхъ нѣщо друго. То бѣше цялъ градъ, или по добрѣ, приморска крѣпость съ зѣбчасти стѣны и кули съ цялъ групъ отъ църквы и зданія. Мѣстность та роскошна. Море то бѣе въ самы тѣ стѣни на обитель тѣ. Тука на близо, у малко едно пристанище клати ся корабъ, а на корабъ тѣ черъ флагъ (пандера) съ бялъ кръстъ: флагъ тѣ на Св. Горскый флотъ.

При мѣнастырскы тѣ врата стои привратникъ тѣ съ желтъ подрясникъ, скѣсана антерія и желта плетена кампавка и съ вниманіе плете чоранъ. Мълчаливо и навѣсено на изглѣда, кога то влязахме въ вратѣ тѣ. На дворъ тѣ пѣкъ ни душа, като че сичко е измряло; само на църковны тѣ врата сѣди единъ котъ — сухъ, испърленъ Св. Горскы котъ. Той сѣщо така мълчаливо и навѣсно на изглѣда.

—Дѣ сѣ братія та? попытахме привратникъ тѣ.

—Спѣхъ, отговори той:—днесъ ще има бѣдніе.

—Той мързѣливо удари кѣмбана та. Подиръ малко отъ горный тѣ корридоръ поглѣдна единъ калугеръ, и като на видя, тосъ часъ слѣзи долу. Той бѣше „ар-